

Ὅμοιος μὲ πνίμα ἀνάλαφρο ποῦ χάρει τῇ Φύσει.
Κι ἂν εἶναι ἀκοίμητης χαρᾶς ἢ στεριωμένου πόνου
Κάθε ἀντιδόνημα ποῦ σκεῖ τὴ βωδισμένο ἀγέρα,
Σέρνει μαζί του τῆς ψυχῆς τὸ μυστικὸ τραγούδι.
Τὸ θρῆνο ἀρφάνια σκόρπιζε, τοῦ ἔρωτα πλάσμα γέλα
Καὶ χωριστὰ τὸ δρόμο σας ὡς γράφει ἡ Μοῖρα πάρτε·
Στὴν παντοδύναμη Ζωὴ τὸν ἴδιο ὕμνο θὰ πῆτε.

24

Φῶς μακρινό, μὰ κοντινὸ γιὰ τῆς ψυχῆς τὰ μάτια,
Κίπου ἀστράψε καὶ χρύσειεν Ἀνατολὴ καὶ Δύση.
Καὶ φάνηκε παρὰ μορφῇ, σὰν τοῦ βουνοῦ τὸν κρίνο,
Ἡ Ρήγισσα τοῦ τραγουδιοῦ καὶ ζωτικὰ τῆς σκέψης.
Προσπέρασε τὸν ἀνεμο τοῦ πόθου μου ἢ λαχτάρα
Κι ὁμπρὸς στὰ πόδια σου ἔπεσα καὶ φίλησα τὸ χῶμα
Ποῦ πάτησες, καὶ δρόσιμα νεροκαμένε χεῖλη
Ποῦ κόλλησαν καλῶντάς σε πὸ τὴν αὐγὴ ὡς τὸ βράδυ.
Βασίλισσα τῆς Ὀμορφίης, τοῦ Λόγου κυνηγήτρια.
Ὅμως ἀνάβει μέσα μου καημὸς καινούργιου πόθου
Στάλαργινὸ ταῖφι σου σιμά σου νὰ δρομίζω,
Ὡς στὸ φεγγάρι ἀπόδιπλα τ' Ἀστέρι τῆς Ἀγάπης.
Δόσε μου ἐστὶ τῇ δυνάμει τὸ δρόμο μου νῆ σὺρω
Μὴ μὲ προφάση ἢ κούραση καὶ μ' ἀποδιώξη ἢ Ζήση,
Προτοῦ νὰ λάμψη μέσα μου τῆς ὁμορφίης σου ὁ ἥλιος
Κι ἀνθήσῃ δροσερόφυλλος ὁ κρίνος τῆς Ἀλήθειας.

30

Μὴ φύγῃς ἀπ' τὴν ἐγκαλιὰ τὴν ἀπλωτὴ τῆς Φύσεως.
Αὐτοῦ, καθὼς σὲ πάντησα ταξιδευτὴς τοῦ οὐνείρου,
Στάσου νὰ ἰδῷ τὴ ζωγραφιὰ τῆς Ἡθῆς τοῦ κόσμου ὅλου
Κι ὅλο νὰ στρέψῃ μέσα μου τὸ φῶς τῆς ὁμορφίης σου.
Στάσου νὰκούσω τοὺς ρυθμοὺς ποῦ κύματα σκορπιούντα,
Ἀπὸ τὸ γλυκανάσχα τοῦ θραυροῦ σου στήθου,
Νὰ μοῦ ἀναστήσῃ τοὺς παλιούς γλυκοὺς σκοποὺς τοῦ
[Ἀλαμάννα,
Ἀντιλαλώντας σύψυχον τῆς Παρθενίης τὸν ὕμνο.
Κ' ἐγὼ, πιστὸς προσκυνητὴς τῆς πλάστρας ὀρισεύνης,
Κόβοντας κρίνα τοῦ βουνοῦ κι ἀπὸ πελώρια λεύκα
Τρυγώντας ἀσημόφυλλα, νὰ πλέξω ἀγνὸ στεφάνι
Γιὰ νὰ στολίσω τάγαλμα τῆς μεστωμένης νιότης,
Ποῦ στήθηκε λαμπρόφωτο μὲς τὸ Ναὸ τῆς Φύσεως
Καὶ δίπλα στὴ δροσόλαλη χρυσοπηγὴ τῆς Ζήσης.

ΠΕΡΙΚΛΗΣ ΑΡΕΤΑΣ

Μὰ ἡ δέιλια εἶχε νεκρώσει τὴν ὄψιν τοῦ τυραγνισμένου·
τὰ πιθέματα τοῦ εἶχαν μεγαλόπρεπη ἀταραξία,
οἱ δυνάμεις τοῦ κορμιοῦ τοῦ εἶχαν λιγώσει, καὶ
ὁ ζωγράφος δὲν ἐμποροῦσε νὰ ποτελειώσῃ τὸ ἔργο.
Τότες ἡ Τέχνη εὐρέθηκε πάλι ἀντιμέτωπη στὸ σπλά-
χνος καὶ ἐνίκησε. Μ' ἀτάραχτη φωνὴ ἐδιτάζε :—
« Ἄς ἔρθῃ ὁ ἀγιοῦπας ».

Ἐνὰς σκλάβος ἀνατολίτης ἐπαρουσιάστηκε στὸ
στρατὶ, ὅπου ἦταν δεμένος ὁ Διονυσόδωρος, κ' ἔφερε
στὸ χεῖρ ἕνα μεγάλο, χαλκωματένιον, τετράποδον
ἀγιοῦπα, ποῦχε τὸ στόμα ἀνοιχτὸ καὶ κοφτερό, ἔργο
ἐνὸς μάγου τῆς Χαλδαίας. Τὰ πτεροῦγιά τοῦ ὄρνιου
ἦταν ὀρθάπλωτα καὶ τὰ τέσσαρα πόδια τοῦ ἀρμα-
τωμένα μὲ νύχια ἀτσαλένια κοφτερά καὶ γυρτά.
Καὶ ὁ ἀνατολίτης ἀπίθωσε τὴ λαίμαργη μύτη τοῦ
ὄρνιου στὴν κοιλιὰ τοῦ μισαπνεθμένου, κ' ἀγγίζον-
τας ἕνα κρουμμένο ἐλατήριον, τόκαμε νὰ φτερουγήσῃ
νὰ σκίσει μὲ τὰ πόδια τὴν σάρκα καὶ νὰ δαγκάσῃ
μπήγοντας τὸ κεφάλι στὰ σπλάχνα. Καὶ τὸ τυραγι-
σμένο κορμὶ ἐξύπνησε ἀπὸ τὴ δέιλια τοῦ, ἀνατα-
ράχτηκε, ἐλάλησε, ἀνακινήθηκε, ἐφώνησε, κ' ἐζω-
γραφήστηκε ἀνυπόφερτος ἀπέραντος πόνος στὸ μάτι
καὶ στὸ στόμα, τόσο ποῦ ἐφρίζε κ' ὁ ἴδιος ὁ ζω-
γράφος, κ' ἀναστήναζαν κ' οἱ σκλάβοι ψυχοπνε-
μένοι.

ΓΥΡΟ ΣΤΑ ΜΙΣΟΦΩΤΑ

Τὸ χρυσαχρὸ σὺνεφο χτυποῦσε στὰ μάτια μου
μὲ τὰ πλώματά του πέρα στῆς δύσης τὰ μέρη· ὁ ἥλιος
πίσω ἀπὸ ἄλλα θαμπὰ γέφυρα κρυμμένος ἐπλημύριζε
μὲ τὴν ῥόδινη ἀχτίνη του τὰ παρακάτου ἀγιά σὺνεφα
ποῦ τὸ χρῶμα τοὺς μέκαμε νὰ σολογιέται τὴν ἀν-
τάρα μὲ μιὰ χρυσὴ βροχὴ ἀνακατωμένη. Προχώ-
ρησα παραμπρὸς στὸν ἴσιο δρόμο μὲ τὸ ἄσπρο χῶμα.
Μιὰ γυναῖκα μαβροφορεμένη ἔκαμε νὰ τρίζῃ ἡ
παλιὰ ξύλινη πόρτα τοῦ κοιμητηριοῦ καὶ μὲ σκνυμένο
τὸ κεφάλι ἔφτασε ἀργὰ ἀργὰ σ' ἕνα μνημῆμα· ὁ μάβρος
σταβρὸς τοῦ εἶχε πιά τὸρὰ χάσει τὸ χρῶμα τοῦ· ἐγο-
νάτισε κι ἀρχίνασε νὰ μυρολογάει σέκειν τὸ παλιο-
μνημούρι. Πρὸς τὴν ὥρα τοῦτῃ τὰ κυπαρίσια τοῦ
δυτικοῦ πλεβροῦ ἤσκησαν ὅλο τὸ νεκροχῶρι μὲ τοὺς
βαθινοὺς κι ἀσάλευτους ἤσκιους τοὺς. Ἐπειτα μιὰ
παλιὰ ἱστορία ξαναῆρθε στὸ νοῦ μου, ὅπως καὶ τὴν
ἀβγὴ· τὸ δράμα ἐξωγραφίστηκε χαμηλὰ κατὰ τὴν ὄψιν
τῶν κυπαρισσιῶν. Ἡ κοπέλα ἡ ξένοιαστη ποῦ περ-
νοῦσε μὲ γλυκοχαρὰ τραγουδώντας γιὰ κάποια τραν-
τάφυλλα κίτρινα ποῦ πάντα μύριζαν. Εἶχε τὰ γυνά-
της χέρια ἀπλωμένα ὁμπρὸς καὶ τὰ χεῖλια τῆς χα-
μογελοῦσαν γλυκά. Ὁ δρόμος μὲ τὴν διπλὴ σειρὰ
τῶν κάχτων ἐστρεβε παραπέρα καὶ ἀπόλοιγο ἐκρύ-
φτηκε καὶ ἡ κοπέλα. Ἡ σειρὰ τῶν κυπαρισσιῶν μὲ
τὴν σειρὰ τῶν κάχτων ἐσκοτίστηκαν ξανά στὸ μυαλό
μου, ἀνοιξα καλῆτερα τὰ μάτια μου, σὰ νὰ ξυ-
πνοῦσα, καὶ εἶδα πάλι τὴ γυναῖκα γονατιστὴ στὸν τάφο
νὰ σκορπάει ἀπάνω του κόκκινες βιολέτες. Τὸ σὺνεφο
ἐφωτίστηκε πῶς πολλὸ καὶ ὁ ἥλιος μεγαλόπρεπα ἐβα-
σίλεψε πίσω ἀπὸ μιὰν κορφὴ ἐκεῖ κοντὰ, κατὰ τὸ
μπουνάκι. Ἐγύρισα καὶ τὰ περὶ μὲ φωνὴς τοιρι-
χτὲς ἐκούρνιαζαν σὶὰ χαμόγλαδα καὶ σὶὰ ἄγρια βά-
τια. Ὁ ἄσπρος δρόμος ἔγινε πῶς σκοτεινὸς καὶ τὰ
πόδια μου ἐβυθίζονταν σὶς σκόνες. Ὁ ἀποσπερίτης
πρῶτος ἄναγε στὸν οὐρανὸ καὶ τὰ προῖα μπουλού-
μα τῶν θεριστῶν ἐφύλταν τὸ ἔσπερινό τοὺς τρα-
γούδι γυρνώντας μακριὰ ἀπὸ τὸν ἀθέριστο ἀκόμα
κάμπο. Τὰ δέντρα σὰν ἡσίοι παράξενoi ἐσφάνταζαν
πρὸς τὰ πάνου καὶ τὸ ἀγέρι ἐχτυποῦσε τὰ φύλλα
τοὺς σ' ἕνα σούσουρο ἀλαφρὸ καὶ γλυκό.

ΣΠΗΛΙΟΣ ΑΝΘΙΑΣ

Μία ἄλλη φωνὴ ὅμως ἀκούστηκε ἀπὸ τὴν κορφὴ
τῆς ράχης, φωνὴ ψιλὴ κ' ἀπελπισμένη :— « Διονυ-
σόδωρε, δύστηνε γέ τῆς μάνας ».

Τὸ μηχανικὸ ὄρνιθ τοῦ σπάραιζε ἀκόμα τὰ σκώ-
τια, καὶ ὁ τυραγνισμένος δὲν ἔκρυψε· μὰ ἡ Καμπά-
σπη ἐνόησε μ' ἕνα βλέμμα τὴ θέση, ἔτρεξε σὶὰ λι-
θάρια, τὰ κύλισε γλίσγωρα. Κι ὁ Διονυσόδωρος εὐρί-
θηκε βλόρβος καὶ ματοκυλισμένος μπρὸς τὸ βάρβαρο
ποῦ ἐκρατοῦσε τὸ γέρακα. Μ' ἕνα χεῖρ τὸν ἐγκρέμισε.

« Ὁ Ἡρακλῆς γυναῖκα » ἐφώνησε ὁ Ἀπελλῆς
ἀφίνοντας τὰ χρώματα.

Καὶ βλέποντας τὴν Καμπάσπη, ποῦχε κατέβει
ὡς τόσο στὸ στρατὶ, κ' ἀγκάλιαζε τώρα τὸ μαρτυ-
ρημένο, ἀνατρίχιασε. Μὰ ἡ σκηνὴ ὅλη ἐστάθηκε
γλίσγωρη, γιατί ἦταν οἱ ὑστερες δυνάμεις τοῦ πονε-
μένου, ποῦ, βαστώντας σφιχτὰ τὴν ἀδερφή του ἀπὸ
τὴ μέση, ἔπεσε χάμου νεκρὸς καὶ, χάνοντας τὴ γῆς,
ἐβυθίστηκε μαζὶ τῆς στὸ φαράγγι. Καὶ ὁ Ἀπελλῆς
ἐσκυψε, βλέποντας τὰ δέρινα ἀγκυλισμένα νὰ γκρε-
μίζονται κ' ἐφώνησε :— « Καμπάσπη, Καμπάσπη ».
Τὰ μάτια τοῦ ἐπλημύρισαν δάκρυα. Τώρα ἡ ἀγάπη
ἐνίκουσε στὴν καρδιά τοῦ τὴν τέχνη, μὰ ὁ Προμη-
θεὺς ἦταν ἔτοιμος.

Τρέγος 1904.

ΟΙ ΠΑΠΑΡΟΥΝΕΣ

Ὁ χρόνος, ὁ τρανὸς καὶ ἱακουσμένος βασιλεὺς, ποῦ
γιὰ τὴ δυνάμει τοῦ τὴ μεγάλη τὸν ἔτρεψε ὁ κόσμος ὅλος,
εἶχε τέσσαρα παιδιά· τὸ Χειμῶνα καὶ τὴν Ἀνοίξη, ἀπὸ
τὴν πρώτη τοῦ γυναικα, τὸ Χυλόπυρο καὶ τὸ Θέρο, ἀπὸ
τῆς δεύτερης· καὶ παιδὴ τὸν εἶχαν πάρει τὰ χρόνια καὶ τὸ
θρόνο εἶχε βαρρυστήσῃ, ἔδωκε στὰ τέσσαρά του ἀρτὰ παι-
διὰ νὰ κυβερνᾶν τὸ πλεῖστον βασίλειό του, τὸ καθένα
μὲ τὴ σειρά.

Ὁ Γεροβασιλεὺς, μὲ τὰς πρᾶ καὶ μακριὰ τοῦ γένειοι,
βλέποντας τὰ παιδιά του, μὲ τὴ σοφί τοῦ μερασιὰ νὰ
βασιλεύουν μονασμένα, φρόνιμα καὶ καλὰ καὶ τὸ λαὸ του
πάλι νὰ χεῖ νὰ κάμῃ γιὰ τὴ μεγάλη τοῦ γνωστὴ καὶ τὴν
καλὴ διοίκησιν τῶν παιδιῶν του, ἔμενε κατακαρτιστημέ-
νος.

Ἔτσι λοιπὸν βασιλιάδες καὶ λαὸς πέρασαν ἐφτυχι-
σμένα.

Μὰ ἡ μερασιὰ ἀπὸ τὴν δὲν καλάρειε στὸν μεγαλύτερο,
τὸ Χειμῶνα. Ἀφ' οὗ τῆς οὐλᾶ δικὰ του. Πολλὰς φορὲς
τᾶδαζε μὲ τὰ δέρινα τοῦ καὶ τσακονότανε, ὅσο ποῦ μιὰ
μέρα, ἀπὸ τὴς πολλὰς, ἀπολογιέται στὸν Πατέρα τοῦ μὲ
παράπονο.

— Πατέρα, τοῦ λέει, δὲ μοῦ φαίνεται σωστό, ἐμὲ ποῦ-
μαι ὁ μεγαλύτερος σου καὶ γνωστικώτερος νὰ μὲ κάνης
ὁμοίον μὲ τὰ καλιόπαιδα. Σὲ κανένα βασίλειον τοῦ κόσμου
δὲ γίνεται, μέσα στὸ χρόνο νὰ βασιλεύουν τέσσερις. Ἡ
νάνεβος ἐστὶ πάλι στὸ θρόνο ἢ νὰ μοῦ τὸν ἀφήσῃς ἐμένα,
σὰν πρῶτος ποῦμαι. Γιατὶ ἄλλοιως τὸ βασίλειόν σου δὲ θὰ
πῆ μῆρας. Ὅ,τι φταίξω γὼ μοῦ τὰ χαλάει ἡ προκομ-
μένη σου, ποῦ τρέμεις γιὰ δάφτην...

— Κατεργάρη, κατεργάρη ! τὰ κοκρίθηκε χαμογελῶν-
τας ὁ Χρόνος. Μὴ γκρινιάζῃς καὶ γὼ τὰ διορθῶν. Νὰ
κάμωμ' ἄλλοιως τὴ μερασιὰ, παιδί μου. Ὁ καθένας σας
νὰ βασίλειε ἕνα χρόνο καὶ σὺ—σὰ μεγαλύτερος ποῦ-
σαι—νὰ βασίλειε πρῶτος.

— Ἐγὼ νὰ βασίλειω δύο. Δὲ θέλω νάμαι τὰν κι ἄφ-
τούς, τοῦ ἀπολογήθηκε ὁ Χειμῶνας μωτρωμένος.

— Παιδί μου, τοῦ κεφαλιῶ μου τόσα χρόνια ποτὶ δὲν
ἔκαμα. Πάντα ρωτοῦσα τὸ λαὸ μου. Ρώτηξε λοιπὸ καὶ
σὺ κείνον ποῦ θὰ κυβερνήσῃς πρῶτα...

Ὁ Χειμῶνας νομίζοντας τὸ λαὸ μὲ τὴ γνώμη τοῦ,
ὀλόγαρος γιὰ τὴν ἀπόκρισιν τοῦ πατέρα τοῦ, χωρὶς νὰ
ρωτήσῃ κανέναν, πηγαίνει στὸ παλάτι, ποῦ ἡ Ἀνοίξη ἀπὸ
τὸ θρόνο δίκαιε τοὺς ὑποταχτικούς τῆς, καὶ τῆς λέει νὰ
κατέβῃ γλίσγωρη, γιατί ἀπὸς θὰ βασίλειε δύο χρόνια,
σύμφωνα μὲ τὴν πιθυμίαν τοῦ λαοῦ τοῦ καὶ τὴ θέλησιν τοῦ
Πατέρα τοῦ. Ἡ Ἀνοίξη δὲ θέλησε νὰ κατεβῇ, λέγον-
τάς τοῦ πῶς ποτὶ δὲν ἔκουσε, οὔτε τὸ λαὸ νὰ πῇ ἕνα τέ-
τοιο πρᾶγμα οὔτε τὸ γεροπατέρα τῆς. Μὰ κείνος
θέλοντας νὰν τὴν ἐγδικήσῃ καὶ γιὰ τὴς ἄλλες φορὲς ποῦ
δὲν τὸν ἔκουσε, τὴν ἄρπαξε ἀπὸ τὸ λαιμὸ, ἔτσι ἄσχημα,
ποῦ τῆς ἔσκιζε ὡς κάτου τὸ βασίλειόν τῆς χιτῶνα κα
τὴν καταντρόπιασε μπρὸς σὲ τέσον κόσμον ποῦ τὴν εἶδε
γυμνή...

Ἡ Βασιλοπούλα πὸ τὴ μεγάλη τῆς νεροπὴ καὶ τὸ
κακὸ λιγοθύμητε κι ἔμεινε ξερὴ πέντε μέρες καὶ πέντε
νύχτες, χωρὶς φαῖ, χωρὶς νερό, δίχως μιὰ λέξη.

Ὁ Γεροχρόνος κάλεσε τότε τοὺς γιατροὺς καὶ τὴς
μαμήδες, καὶ σὰν τὴν εἶδαν ἔτσι κόκκινη κόκκινη, σὰ νὰν
τὴν μάττασαν νεοαῖδες, εἶπαν πῶς τὸ αἷμα τῆς εἶχε χω-
ρίσῃ ἀπὸ τὴ μεγάλη νεροπὴ ποῦ πῆρε, κι οὔτε γιατρί-
κὰ μποροῦσαν νὰν τῆς δώσουν οὔτε τίποτ' ἄλλο νὰν τῆς
κάμουν.

Ἐπειτα ἀπὸ τὴς πέντε μέρες καὶ τὴς πέντε νύχτες,
ἀνοιξε τὰ μάτια καὶ βλέποντας τὸν κόσμον ποῦ τὴν εἶχε
τριγυρισμένη διάταξε ἄμέσως νὰ φύγουν ὅλοι καὶ ὅλες.
Δὲν ἤθελε νὰν τὴν βλέπῃ πᾶ κανεὶς, οὔτε κι ὁ Πατέρας
τῆς, ποῦ στὴν ἀρρώστια τῆς ἔκανε σὰν τρελλὸς ὁ καημέ-
νος.

Κλεισμένη λοιπὸ στὴν καμαρὴ τῆς δληνυχτὴς κι ὀλη-
μαρὴς ἔκλαιγε, ἔκλαιγε.

Κάθε μέρα ὁ λαὸς τῆς—ποῦ τὴν ἀγαποῦσε τόσο, γιὰ
τοὺς καλοὺς τῆς τρόπους καὶ τὴν ὁμορφίαν τῆς—ρωτοῦσε
πῶς ἀπενοῦσε, κανεὶς ὅμως δὲν ἤξερε νὰν τοῦ πῇ. Για-
τὸ πιά εἶχε ἀπορριπτή καὶ καταλυπημένοι οἱ οἱ τοὺς
ἔλεγαν, πῶς δὲ θὰ ξαναβῶν τὴν Ἀνοίξη, τὴν καλὴ τοῦς
τὴν Κυρά.

Πέρασε ἔτσι ἕνας μῆνας. Ἡ Ἀνοίξη πάντα κλει-
σμένη.